

РЕШЕНИЕ

№ 22450

гр. София, 05.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав,
в публично заседание на 13.05.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **6586** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - чл.178

Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на адв. Л. Г., като пълномощник на Д. К. П. от [населено място], срещу МЕДИЦИНСКО УДОСТОВЕРЕНИЕ №91/3 от 06.06.2022г. на Централната експертна лекарска комисия към Медицинския институт на Министерството на вътрешните работи (ЦЕЛК). С оспорвания акт решаващият състав на ЦЕЛК е приел следното:

1) Контузията на главата в резултат на директен удар с тъп предмет, без показания на очевидци и медицински персонал за наблюдавана пълна загуба на съзнание (коматозно състояние), която да представлява непосредствена опасност за живота, без данни от анамнезата и клиничните прегледи за огнищна и общомозъчна симптоматика, е причинила оток и кръвонасядане в лява теменна област и е довела до разстройство на здравето извън случаите на чл.128 и чл.129 от Наказателния кодекс (НК), което съответства на квалификацията за лека телесна повреда, съгласно текста на чл.130, ал.1 НК.; 2) Разкъсно – контузната рана на лявата длан е в резултат на действието на твърд, тъп предмет. Увреждането, със срок на оздравяване от четиринадесет дни, не е засегнало костни, сухожилни, мускулни и нервни елементи, а само кожата и подкожната тъкан, наложило е хирургична обработка и шев и не е довело до затруднение на движенията на левия горен крайник, а само до разстройство на здравето извън случаите на чл.128 и чл.129 НК, което съответства на квалификацията за лека телесна повреда, съгласно текста на чл.130, ал.1 НК.; 3) Контузията на лявата поясна област е в резултат на действието на твърд,

тъп предмет. Увреждането не е засегнало костни, сухожилни, мускулни и нервни елементи, а е причинило само оток в подкожните тъкани и не е довело до затруднение на движенията на снагата, а само до разстройство на здравето извън случаите на чл.128 и чл.129 НК, което съответства на квалификацията за лека телесна повреда, съгласно текста на чл.130, ал.1 НК.; 4) Контузиите на лявото бедро и левия лакът са в резултат на действието на твърд, тъп предмет. Уврежданията не са засегнали костни, сухожилни, мускулни и нервни елементи, а са причинили само оток и кръвонасядане в подкожните тъкани и не са довели до затруднения на движенията на левите крайници, а само до разстройство на здравето извън случаите на чл.128 и чл.129 НК, което съответства на квалификацията за лека телесна повреда, съгласно текста на чл.130, ал.1 НК.

В жалбата са изложени доводи за недействителност на оспорваното Медицинско удостоверение на ЦЕЛК, от които може да се направи извод, че се претендира несъответствие на административния акт с материалноправните норми и с целта на закона. По същество жалбоподателят поддържа, че решаващият състав на ЦЕЛК неправилно е оценил събраните доказателства и медицински документи свързани с контузията на главата, получена на 25.04.2021г. при изпълнение на служебни задължения, вследствие на което е обосновал неправилен извод за вида на настъпилата телесна повреда. Смята, че неправилно съставът на ЦЕЛК се е позовал на протокол от съдебно заседание на Софийски районен съд (СРС) с който е било одобрено споразумението постигнато между Прокуратурата и обвиняемия за нанесената на инспектор П. телесна повреда чрез множество удари с дървен предмет (кол), където деянието е квалифицирано по чл.131, ал.2, т.3 във вр. с чл.130, ал.1 от Наказателния кодекс (НК). Изтъква, че в този случай, определяйки вида на телесната повреда, прокурорът се е съобразил със съдебно-медицинската експертиза (СМЕ), назначена един ден след получаване на увредите, а пострадалият служител не е участвал в съдебния процес и при сключване на споразумението и не е имал възможност да представи доказателства за продължителността на оздравителния процес. Чрез процесуалния си представител адв. Л. Г. моли съда да отмени Медицинско удостоверение №91/3. Претендира да му бъдат присъдени сторените разноски по водене на делото. Не представя списък на разноските.

Ответникът - ЦЕНТРАЛНАТА ЕКСПЕРТНА ЛЕКАРСКА КОМИСИЯ към Медицински институт на Министерството на вътрешните работи (МИ на МВР), оспорва жалбата. В писмено Становище от 18.06.2022г. и чрез процесуалния си представител юрк. М. Т. поддържа, че жалбата е недопустима, като подадена след изтичане на преклузивния срок за оспорване, установен в чл.149 АПК и евентуално я оспорва като неоснователна и моли съда да я остави без уважение. Не претендира за разноски.

Заинтересованата страна – СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ (СДВР), представлявана от директора, редовно уведомена за образуваното съдебно производство не се представлява по делото и не изразява становище по жалбата.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и доказателствата събрани по делото, приема за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно между страните, че към релевантния период – м. април 2021г., Д. П. е бил служител в СДВР, 01 Районно управление (РУ) на длъжност разузнавач.

Не е спорно и обстоятелството, че на 25.04.2021г. П., заедно с инспектор П. били назначени в наряд като екип №16 по план за разстановка за провеждане на спортно мероприятие на националния стадион „В. Л.“, чиито периметър на охрана е бил около Румънското посолство. Около 19²⁰ – 19³⁰ часа жалбоподателят е претърпял злополука при задържането на мъж. След като е преследвал лицето и многократно му подавал команда „С., полиция“, П. го настигнал в близост до църквата на кръстовището на Румънското посолство и го поставил да седне на фундамента на стълбите към подлеза. Към този момент задържаният нямал нищо в ръцете си. С едната си ръка П. държал задържаното лице, а с другата провел разговор с патрулна група 240 (контрола). Задържаният се освободил от ръката на П. и се опитал да избяга отново. При завъртането си жалбоподателят усетил удар по главата с твърд предмет вследствие на който паднал на пътното платно. П. опитал да се изправи и видял второ лице, което го било ударило и след разменени реплики между двамата продължило да нанася удари с дървен кол по цялото тяло на полицаия, който паднал на земята и нямал спомени за случилото се след това. Когато се свързел инспектор П. видял двете лица да се оттеглят в посока гара „П.“ по [улица]. Впоследствие пристигнала и инспектор П., която установила, че П. има кръв по главата и се държи за лявата си ръка. Подала сигнал в Оперативната дежурна част (ОДЧ) на Първо РУ и заедно с патрулна група 240 (контрола) установили и задържали извършителите на деянието срещу които по-късно било образувано досъдебно производство за престъпление по чл.131, ал.2 от Наказателния кодекс (НК). На място пристигнал екип на Центъра за спешна медицинска помощ (Ц.), който транспортирал инспектор П. до спешното отделение на В. академия (ВМОА).

Горните обстоятелства съдът приема за установени и със събраните писмени доказателства: Справка с рег. №225р-16619/14.05.2021г.; Докладна записка с рег. №225р-14776/27.04.2021г.; Докладна записка с рег. №225р-14773/27.04.2021г.; Обстоятелствен протокол с рег. №225р-26517/30.04.2021г.; Лист за преглед на пациент №011715/25.04.2021г. (20⁴⁴ часа); Съдебномедицинска експертиза на живо лице във вр. с досъдебно производство №225 по описа на Първо РУ.

За изясняване на делото от фактическа страна е приета съдебно-медицинска експертиза (СМЕ). Заключение на вещото лице д-р М. Г. – специалист по съдебна медицина и деонтология, не е оспорено от страните и съдът го кредитира като обективно и компетентно дадено. След анализ на представените и приети по делото медицински документи (копия) д-р Г. е обосновала заключение, че жалбоподателят Д. П. е получил контузия на долната част на гърба и таза и хематом на гърба и таза, които са причинили трайно затрудняване на движенията на снагата за срок по-дълъг от 30 дни.

При така установените факти, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Подадена е в преклузивния срок за оспорване, установен в чл.149, ал.1 АПК срещу индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност.

Неоснователно е възражението на ответника за недопустимост на жалбата, като подадена след изтичане на срока за оспорване. Не се спори по делото, че

процесното Медицинско удостоверение №91/3 е било връчено лично на жалбоподателя на 20.06.2022г., след която дата е започнал да тече и 14-дневният срок за обжалването му. Този срок е изтекъл на 04.07.2022г. – понеделник, присъствен ден. За установяване на допустимостта на жалбата по делото е прието Удостоверение с изх. №213522/15.02.2024г., издадено от „Еконт Експрес“ ООД, съгласно което пратка с товарителница №5300399226148 е изпратена от Л. Г. Г. на 04.07.2022г. с описание: Жалба и е получена от Административен съд София – град (АССГ) на 05.07.2022г. Видно от отбелязването на челната страница на жалбата същата е доставена с товарителница №5300399226148.

Съгласно приложимата норма на чл.60, ал.5 ГПК срокът, който се брои на дни, се изчислява от деня, следващ този, от който започва да тече срокът, и изтича в края на последния ден. Последният ден на срока продължава до края на двадесет и четвъртия час. Ако трябва да се извърши действие или да се представи нещо в съда, срокът изтича в момента на приключване на работното време. Срокът не се смята за пропуснат, когато изпращането на молбата е станало по пощата или в електронна форма. Той не се смята за пропуснат и когато молбата е подадена в срок в друг съд или в прокуратурата (чл.62, ал.1 и ал.2 ГПК).

При това съдът приема, че подадената чрез куриер на 04.07.2022г. жалба - преди края на последния ден, е в срок.

Жалбоподателят има правен интерес от оспорването, тъй като процесното Медицинско удостоверение засяга негов законен интерес да получи обезщетение по чл.238, ал.1 ЗМВР. Съгласно тази разпоредба на служителите в МВР, претърпели телесна повреда при или по повод изпълнение на служебните си задължения, се изплаща обезщетение в размер 10 месечни възнаграждения при тежка телесна повреда и 6 месечни възнаграждения при средна телесна повреда. Видно от цитираната норма законът не предвижда обезщетение за служители, които при или по повод изпълнение на служебни задължения са получили лека телесна повреда по смисъла на чл.130 НК. Следователно видът на телесната увреда, определен от ЦЕЛК, съгласно чл.238, ал.3 ЗМВР, е от значение за възникване на правото на обезщетение по ал.1, както и за неговия размер.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Като взе предвид изложените от жалбоподателя оплаквания и извърши проверка на оспорвания административен акт на всички основания за законосъобразност съдът достигна до следните изводи:

Процесното Медицинско удостоверение е издадено от компетентен орган в кръга на правомощията му, съгласно чл.238, ал.3 ЗМВР във вр. с чл.49, ал.1 от Правилника за устройството и организацията на работа на органите на медицинската експертиза и на регионалните картотеки на медицинските експертизи (ПУОРОМЕРКМЕ, обн. ДВ, бр.34/2010г.).

Съгласно чл.50, ал.1 ЗМВР Медицинският институт към МВР е лечебно заведение по чл.5, ал.1 от Закона за лечебните заведения (ЗЛЗ). В ал.2 на чл.60 ЗМВР е установено, че ЦЕЛК е орган на МИ на МВР в случаите когато издава разрешения и дава експертни заключения.

ЗМВР не предвижда специален ред и условия за работата на ЦЕЛК. С изричната норма на чл.5 ПУОРОМЕРКМЕ е предвидено, че устройството и организацията на работа на органите на медицинската експертиза към лечебните заведения към МВР се осъществяват по реда на този правилник. От анализа на

цитираната норма и доколкото в ПУОРОМЕРКМЕ липсват отделни правила за работа на ЦЕЛК, настоящият състав приема, че по отношение на този орган са съответно приложими разпоредбите, уреждащи дейността на Националната експертна лекарска комисия (НЕЛК) като равни по степен органи на медицинската експертиза.

Според регламента на чл.49, ал.1 ПУОРОМЕРКМЕ (редакцията ДВ, бр.34/2010г.) НЕЛК (респективно ЦЕЛК) се произнася с мотивирано експертно решение, постановено от специализиран състав, определен съобразно водещата диагноза. В процесния случай е безспорно установено със събраните писмени доказателства: Болничен лист №, № E20202817818, E20211217622, че водещата диагноза на освидетелстваното лице Д. П. е „контузия на долната част на гърба и таза”, като видът на получената телесна увреда е травматичен. Следователно компетентен да даде заключение относно здравословното състояние на служителя и вида на телесната повреда е състав по ортопедични болести или състав, който включва поне един ортопед-травматолог със съответната професионална компетентност. Не е спорно по делото, че съставът постановил процесното Медицинско удостоверение е включвал лекар специалист по ортопедия и травматология (д-р В. Н.). От приетата по делото и неоспорена Заповед №3913/29.11.2019г. на ръководителя на ЦЕЛК е видно, че д-р Н. е част от състава на ЦЕЛК към МИ на МВР.

Оспорваният акт е в предписаната от закона форма и при издаването му не са допуснати нарушения на административнопроцесуалните правила, които да бъдат определени като съществени и да мотивират неговата отмяна.

Съдът намира обаче, че процесното Медицинско удостоверение е постановено в противоречие с материалноправните норми и с целта на закона.

Определения на видовете повреди са дадени в НК - чл.128, ал.2, чл.129, ал.2 и чл.130, ал.1. Съгласно ал.2 на чл.128 НК телесната повреда е тежка, ако е причинено: продължително разстройство на съзнанието; постоянна слепота с едното или с двете очи; постоянна глухота; загуба на речта; детеродна неспособност; обезобразяване, което причинява завинаги разстройство на речта или на сетивен орган; загуба на единия бъбрек, слезката или на крило на белия дроб; загуба или осакатяване на крак или ръка; постоянно общо разстройство на здравето, опасно за живота. Средна, според определението на чл.129, ал.2 НК, е телесната повреда, ако е причинено: трайно отслабване на зрението или слуха; трайно затрудняване на речта, на движението на крайниците, снагата или врата, на функциите на половите органи без причиняване на детеродна неспособност; счупване на челюст или избиване на зъби, без които се затруднява дъвченето или говоренето; обезобразяване на лицето или на други части от тялото; постоянно разстройство на здравето, неопасно за живота, или разстройство на здравето, временно опасно за живота; наранявания, които проникват в черепната, гръдната и коремната кухина. По аргумент от чл.130, ал.1 НК разстройството на здравето, извън случаите на чл.128 и чл.129 се квалифицира като лека телесна повреда.

При това, за да е съставомерно от обективна страна процесното травматично увреждане по чл.129, ал.2 НК, следва то да е довело от една страна до затрудняване на движението на снагата и от друга това затрудняване да е трайно. Според указанията, дадени от Пленума на Върховния съд в т.10 от Постановление №3/27.09.1979г. по нак. дело №6/1979г., увреждането на снагата или врата представлява такова затруднение, което засяга двигателната способност на човека и съгласуваното свързване с основните функции на крайниците на тялото. В мотивите ВС е приел, че

затруднението може да се изрази в ограничаване движението на завиване на тялото или някои части от него, за наклоняването, за обръщането или завъртането му, както и за настъпването на състояние на неподвижност. Според тълкуванието на ВС трайно е затруднението на движението на снагата всякога при счупване на три или повече ребра без разместване на фрагментите. По аргумент от мотивите на ВС по т.8 в теорията и в съдебната практика се възприема становището, че като "трайно" следва да се разбира един сравнително по-дълъг период на болестно състояние, чиято продължителност трябва да бъде поне около тридесет дни. Терминът "трайно" има предвид само времетраенето, а не и характера на тези увреждания.

В настоящия случай е безспорно установено с приетите писмени доказателства и неоспорена СТЕ, че вследствие претърпяната злополука по време на работа жалбоподателят е получил контузия на долната част на гърба и таза и хематом, причиняващи болки и затруднения в движенията на снагата. Вещото лице е установило, че на П. не е било извършено ехографско изследване в областта на гърба и таза, нито магнитно-резонансна томография (ядрен магнитен резонанс) – изследвания, чрез които е могло да се установи причината за продължаващите болки, оток и кръвонасядане в тази област за повече от 14 дни (за колкото е бил издаден първият болничен лист с №Е20202817818). Според заключението на вещото лице видим оток и кръвонасядане след 15 дни се установяват само при образувани хематоми, а в случай, че се касае само за контузия след претърпяна травма, то оток и кръвонасядане 14 дни по-късно не се установяват. Данните от прегледите извършени непосредствено след инцидента, включително тези от съдебномедицинското освидетелстване, са дали на вещото лице основание да приеме, че в областта на гърба и таза жалбоподателят П. е имало хематом. Поради разположението му в поясно-кръстната област, където са разположени анатомично периферните гръбначномозъчни нерви, хематомът е станал причина за продължителността на болковия синдром и затрудняване на движенията на снагата за срок от 44 дни. Според неоспореното заключение, при 42-годишна възраст, на каквато е бил П. към онзи момент, ако той е имал само оток и кръвонасядане на гърба, то е щяло да отзвучи за 10-14 дни, но към датата на прегледа от Лекарската консултативна комисия (ЛКК) на 10.05.2021г. отокът и кръвонасядането са били все още видими и е продължавал болковият синдром, тъй като контузията на гърба и таза е причинила травматичен хематом. Крайният извод на СМЕ, е че контузията на долната част на гърба и таза и хематом на гърба и таза са причинили трайно затрудняване на движенията на снагата за срок по дълъг от 30 календарни дни, което съответства на определението за средна телесна повреда, съгласно чл.129, ал.2 НК.

От приетите по делото болнични листове за временна неработоспособност с №, № Е20202817818, Е20211217622, съдът приема за безспорно установено по делото, че затруднението в движението на снагата при жалбоподателя П., вследствие получената травма, е било трайно – за повече от 30 дни, съгласно чл.129, ал.2 НК във вр. с указанията по тълкуването на закона, дадени от Върховния съд в т.8 и т.10 от Постановление №3/1979г.

При това, настоящият решаващ състав приема, че увредата на здравето, получена от жалбоподателя по време на работа на 25.04.2021г., съответства

на определението за средна телесна повреда по чл.129, ал.2 НК. Като е стигнал до обратния извод и е квалифицирал причиненото разстройство на здравето като лека телесна повреда, съставът на ЦЕЛК е постановил един незаконосъобразен административен акт, който следва да бъде отменен. Доколкото определянето на вида на телесната повреда е от изключителната компетентност на ЦЕЛК, преписката следва да ѝ бъде изпратена за ново произнасяне и издаване на Медицинско удостоверение на Д. П., в съответствие с указанията, дадени в мотивите на настоящото съдебно Решение.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК на жалбоподателя следва да бъдат възстановени направените разноски по водене на делото пред настоящата инстанция в размер на 410 (четирисотин и десет) лева – за държавна такса и за СМЕ, съгласно представените доказателства за извършването им.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 във вр. с чл.173, ал.1 АПК АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, Второ отделение, 25^{-ти} състав,

РЕШИ

ОТМЕНЯ МЕДИЦИНСКО УДОСТОВЕРЕНИЕ №91/3 от 06.06.2022г. на Централната експертна лекарска комисия към Медицинския институт на Министерството на вътрешните работи.

ИЗПРАЩА административната преписка на ЦЕНТРАЛНАТА ЕКСПЕРТНА ЛЕКАРСКА КОМИСИЯ към Медицински институт на Министерството на вътрешните работи за ново произнасяне по искане, обективизирано в писмо рег. №513р-4691/18.01.2022г. на заместник директора на Столичната дирекция на вътрешните работи (вх. №Ц-159/20.01.2022г. по описа на ЦЕЛК), съобразно мотивите на настоящото Решение, в 7- дневен срок от влизането му в сила.

ОСЪЖДА ЦЕНТРАЛНАТА ЕКСПЕРТНА ЛЕКАРСКА КОМИСИЯ към Медицински институт на Министерството на вътрешните работи, с адрес: 1606 С., [улица], да заплати на Д. К.П., ЕГН [ЕГН], сумата 410 (четирисотин и десет) лева - разноски по адм. дело №6586/2022г.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на РБългария в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ

Боряна Петкова